

BOEDDHISME

7 november 1958

Goedenavond, vrienden.

Aan het begin van deze bijeenkomst wil ik u er allereerst op wijzen, dat wij niet alwetend, of onfeilbaar zijn. Na de pauze is weer gelegenheid tot vragenstelling. Bij voorkeur schriftelijk ingediende vragen. Na elke vraag wordt de gelegenheid gegeven om aanvullende vragen te stellen. Het eerste onderwerp is een aanvulling van vorige week, namelijk: "BOEDDHISME"

In het boeddhisme zijn verschillende visies, die vaak onderling verschillen.

Voorbeeld: In het boeddhisme bestaan richtingen, die zuiver magisch getint zijn, richtingen, die esoterisch-filosofisch zijn en richtingen die zeer nauw gebonden kerkelijk zijn. Elk van deze richtingen heeft zijn eigen vóór en ook zijn eigen tégen. Wanneer wij in het zuiden gaan zien, dan vinden wij daar enkele grote kloosters zoals in Ceylon, en iets verder noordelijk ook nog verschillende kloosters en een groepering van de zogenaamde rode monniken. Zij dragen een rood gewaad. Hun stellingen zijn over het algemeen zeer filosofisch te noemen. Dit neemt niet weg, dat desondanks, hun beschouwingen in een zeer eng getekend kader van religieuze plechtigheden omlijst zijn. Hun visie is er een, waarbij vele vraagstukken, die in het westen belangrijk zijn, eigenlijk een beetje ontdoken worden. Men wil daar niet op in gaan, omdat het niet mogelijk is deze nauwkeurig te definiëren. Men gelooft aan wedergeboorte en aan karma, maar met zeer grote beperkingen. Men meent niet te mogen spreken over het leven na de dood en de werelden, die daar optreden. Men impliceert verder over het algemeen, dat de terugkeer naar de Algeest een volledige uitblussing is van het eigen wezen.

Dit in tegenstelling tot een groepering, die wij verder naar de bergen toe vinden. Deze stelt, dat de opname in het Goddelijke geen verlies van persoonlijkheid betekent, maar alleen van zelfstandige werkzaamheid. Hier brengt men op de voorgrond, dat de mens - volledig bewust - het instrument is van de Schepper. En is hij zich van dat feit volledig bewust, dan zal hij ook zelf niet trachten te streven, wetende dat dit niet noodzakelijk is. Nog verder naar het noordwesten toe, o.a. in Tibet, maar ook in Mongolië, vinden wij groeperingen, die een hele hoop van het oude heidendom hebben opgenomen. U hebt allemaal wel eens horen spreken van de lama's van Tibet, over hun geheimzinnige kloosters, over hun eigenaardige, magische begaafdheid en de demonenbedwinging, die heden ten dage nog wordt toegepast. Het klinkt haast ongelooflijk, dat deze mensen ook boeddhisten zijn. Praktijken als het opwekken van doden horen zeker niet thuis in het werkelijk boeddhisme. Zij zijn een begeleidingsverschijnsel, dat terug te voeren is tot een ouder magisch geloof van de oerbevolking van Tibet. Zij op hun beurt, via enkele tussenschakels, ontlenen hun, zeer vaak uitdrukkelijk zwart magische kennis, eigenlijk aan de oude Atlantische broederschap.

Nu wil ik u twee parallel lopende ontwikkelingen laten horen, namelijk in de eerste plaats een witte, esoterische, niet van magie onblote richting. In de tweede plaats een kerkelijke richting, macht zoekend en zwart-magisch. In het boeddhisme, zoals dat in Tibet wordt beoefend, komen deze beide richtingen sterk naar voren. De Atlantische periode is verbleekt uit de herinnering van de mensheid en geworden tot mythen en sagen. Wanneer ik mij verstout om enkele elementen daarvan aan te halen, dan doe ik dit dan ook om een begin te maken met wat gezocht moet worden.

In de wit-magische broedersschappen van Atlantis werd o.m. geleerd: "De begoocheling, waarin wij leven, word geboren uit ons eigen **w**ezen. Eerst indien wij opgaan in hogere Geest, wordt onze persoonlijke beperking verbroken. Daardoor kunnen wij één zijn met hogere Geest." Daar maakt men nog wel een groot verschil tussen allerhande geesten. Ondanks dit verschil komt het toch sterk overeen, met wat wij in de eerste dagen van de boeddhistische ontwikkeling en ook in het later Hindoeïstisch geworden India vinden. Daar horen wij namelijk verklaren door de oude wijsgeren: "Hemel en aarde zijn een vast bouwsel. Zij zijn geschapen door de wil van de Goden en hun werkzaamheid. De scheppende Kracht gaf elk van hen zijn plaats en zijn taak.

De mens heeft zijn eigen taak. Zodra hij deze aanvaardt, is hij één met de Goden, met de scheppende geesten, die de wil van de Schepper uitvoeren".

Dan gaan wij een stap verder. Nu gaan wij eens kijken zo ongeveer een 600 jaar geleden, Wij vinden een boeddhistisch leraar, die verklaart: "Slechts zij, die zich bewogen voelen door de Scheppende Kracht en niet trachten zichzelf te bewegen, zullen de ware verlossing deelachtig worden." Dit past alles aan elkaar. Het hoort bij elkaar.

Gelijktijdig vinden wij de zwarte magie van Atlantis, die ook later bv. op het Iberisch schiereiland heeft geheerst en daarnaast zijn sporen achterliet in Perzië, het oude rijk van Babylon en in vele andere landen. De zwart-magiër stelde: "Eerst wanneer ik mijzelf kan behouden, heb ik werkelijk betekenis. Dus dien ik alle kracht, goed of kwaad, te gebruiken om het Ik te handhaven en een inzicht daarin te verkrijgen." Hij interpreteerde dit meestal in deze zin, dat hij, door zijn geestelijke rijping, het recht had - ten koste van anderen, zelfs het leven van anderen - te bestaan en dat zijn enige plicht was gelegen in het feit, zichzelf te blijven zonder meer. Dus zijn macht te handhaven in uiterlijke voorbeelden. Dit heeft geleid tot pogingen toen al een priesterstaat te stichten, wat uiteindelijk gelukt is. Vandaar dat de grote rampen van Atlantis kwamen.

Op het Iberisch schiereiland vinden wij, ook al duizenden jaren geleden, een grote havenstad in de baai, waar het huidige Cádiz ligt. Deze rijke en zeer grote handelsstad kende priesterkasten en filosofen. Vreemd genoeg hebben zij zich, na verloop van tijd, tot de ware regeerders van deze stad gemaakt en wordt door één van hen - letterlijk, waarschijnlijk als rechtvaardiging van hun optreden - verklaard: "Hij, die de macht bezit en haar gebruikt, is de Goden gelijk. Wie echter macht bezit en deze niet gebruikt, of haar slechts gebruikt zonder zichzelf daarmee te verrijken, zal ten onder gaan, want hij verloochent het grootste, wat hem gegeven is". Een noodzaakswestie dus.

Babylon: "De goden zijn machtig, maar even machtig zijn de demonen. Zoek vrede met de demonen, lok ze in de magische beslotenheid en dwing hen te openbaren wat zij weten omtrent de toekomst, opdat gij zo uw meesterschap zult kunnen behouden."

Het Tibet van deze dagen, het Tibetaans magisch ritueel: het magisch bezielen van een levenloos lichaam, dat niet langer dan drie dagen geleden gestorven is. Verder het vangen van demonen, die dan de gelegenheid krijgen zich door een medium te uiten. Hun rechtvaardiging: "De demonen zijn voor ons gevaarlijk. Wij hebben het recht de demonen volledig te bedwingen." Tot zover is dit volledig juist. "Indien wij al de demonen bedwingen, zo is het logisch, dat wij zijn gaven tot eigen baat gebruiken." Die openbaring bevordert de voorspoed van het land en speciaal van de priesters.

Hetgeen gebeurt tijdens de opwekking is ook wel voor de leek interessant en indrukwekkend, maar wat het letterlijk betekent, o.a. de woorden die tijdens deze eigenaardige gang van de dode voor de troon van de abt worden gesproken, behoren toch wel tot het geestelijk machtspotentiëel, waarmee de priester zich weet te beschermen tegen elke aantasting. Het is hieraan te wijten, dat het gezag van de Potala is ten onder gegaan, en dat ook Atlantis ten onder is gegaan aan een soortgelijke geesteshouding. Zoals Babylon en Ninive moesten vergaan, omdat ook zij een onjuiste visie hadden gekregen op het doel van het leven.

In het zuiver Boeddhisme spreekt men niet over het doel van een mensenleven, men spreekt alleen over zijn weg. Zodra je in het leven een doel gaat stellen, dat begrensd wordt volgens menselijke inzichten, dan vertroebel je het beeld van het werkelijk bestaan. Want een kosmisch doel kan de mens zich niet voorstellen. Een doel, wat hij zich wel voor kan stellen, zal zover staan van de kosmische werkelijkheid, dat het niet volvoerd kan worden. Men streeft dus om te streven. Zover wordt dit doorgevoerd, dat in de goede vorm van het boeddhisme een wijze eens de opmerking maakte: "Zij, die naar wijsheid streven ter wille van de bevrijding, de verlossing, zijn dwazen. Want wie streeft om het doel en niet om het streven, zal zichzelf niet kunnen verloochenen op het ogenblik, dat de waarheid zich openbaart". De perfecte tegenstelling van het boeddhisme, maar gelijktijdig ook een tegenstelling, die op andere delen van de wereld voorkomen.

In het oude Zuid-Amerika, lang voor de officiële ontdekking door Columbus - de naamgeving dank zij Amerigo Vespucci - kende men namelijk ook een paar stammen die een zeer zachtvaardig geloof hadden. U hebt over dat land altijd verhalen van wreedheid gehoord, maar diezelfde oude wijsheid, die via Atlantis, doorsijpelde naar het oosten, ging ook naar het westen. Deze stammen meenden, dat de doden zouden drijven met de wolken - een zeer dichterlijke voorstelling - tot zij de wereld niet meer konden zien. Hun ziel zou dan de wolk verlaten en opgaan in de lucht, terwijl de wolk het lichaam zou ontbinden en in zijn ontbinding vruchtbaarheid zou geven aan de aarde.

Typisch is hierbij, dat gebruiken, die de boeddhisten kennen als meditatiemethoden, contemplatiemethoden, de eenzaamheid die zij zoeken, de beschouwing over bepaalde symbolen en voorbeelden, daar een tijdlang gelijkelijk voorkwamen. Er is alle reden om aan te nemen, dat er een band heeft bestaan vóór dat het vroeg-boeddhisme werkelijk begon op te komen, tussen deze twee geheel verschillende gebieden. Later heeft dit volk zich ontwikkeld tot een reeks van bergstammen, die elk voor zich God zochten in de hemelen. De zon was hun grote God. U mag niet vergeten, dat een zon ook twee persoonlijkheden heeft. Men spreekt wel eens over een zonneziel en een zonnegeest. Men bedoelt dan daarmee te zeggen, dat de zonneziel zuiver en Goddelijk is. De zonnegeest daarentegen verwerpelijik en demonisch. Hetzelfde geldt voor andere planeten.

Men vereerde daar in die zon het licht, het leven, de vruchtbaarheid, zodat een dichter eens zei: "Deze eeuwigheid, voor een korte wijle omvaard in deze tempel." Geloof aan een opeenvolging van levens was daar eveneens aanwezig. Men meende, dat degenen, die zouden falen, dus niet in konden gaan tot de zon - toen nog symbool van de werkelijk levende kracht, later een gepersonifieerde Godheid - op aarde zouden terugkeren en wel in een stam, waarin misdaden aan hen zouden worden gewroken. Dat laatste was het begin van het verderf. Men ging er namelijk van uit, dat verschillende stammen a.h.w. van lagere kasten waren en dus tot dienstbaarheid gedoemd. Toen eenmaal de voorstelling van de zon als God, als een soort werkelijke Godheid en niet alleen als een symbool, begon op te treden, kreeg men verschillende praktijken van zonverering. Het is eigenaardig, dat de demonische praktijk ook hier de overhand heeft gekregen. Men offerde in het begin hoofdzakelijk een soort maïs en enkele andere kruiden aan de zon. Soms ook vruchten en bloemen. Toen men begon bloedoffers te brengen, bleek de wreedheid van de mens het demonisch aspect meer te vereren dan iets anders.

Ook deze oude Azteken en Tolteken, deze Inca's met hun fabelachtige roem en rijkdom, raadpleegden gevangen demonen op verborgen plaatsen in grote tempels. Ook zij trachtten aan de hand van de demonisch raad hun eigen macht te bevestigen. Ook zij verloren daardoor de wilskracht, die noodzakelijk is, wil je jezelf blijven en een waardig bestaan voeren. Een parallel, die helaas onderbroken wordt door de aankomst van de blanken. Het zou interessant geweest zijn te zien, of met deze vertraging en ontwikkeling toch niet een soort Boeddha, of Christusfiguur, ook in dit volk zou zijn opgestaan.

Nu moeten wij wel even terugkeren naar het Boeddhisme. Wat is voor ons hierin belangrijk? Het is niet belangrijk, dat wij dit geloof zonder meer aannemen. Per slot van rekening: elk volk heeft zijn eigen geloof, zijn eigen wijze van leven en denken. Het boeddhisme past ongetwijfeld in het oosten vaak beter dan in het westen. Het boeddhisme koppelt de activiteit van leven en streven onmiddellijk aan de beleving. Het westen niet. Het westen gelooft aan een bevrijding.

De daadkracht die zou moeten worden geleid door de zelfbeheersing, dus naar binnen toe - esoterisch - is in het westen door een verkeerde interpretatie exoterisch geworden.

Zou dezelfde energie, die het westen thans bezit, worden gebruikt om de innerlijke weg van onthechting, van bezitsloosheid, van begeerteloosheid te gaan, dan zou het oosten zeer sterk achter komen te staan.

Het oosten, dat eens de grote wijsheid bezat, begint in vele geledingen té veel naar het westen te luisteren. Het begint een levenssfeer van dadendrang, van zelfhandhaving op de voorgrond te schuiven, die niet past bij de inborst van het volk en dat strijdig is met het geloof. Vandaar ook, dat de Islam, het strijdlustige geloof, méér volgelingen vindt op het ogenblik dan welk geloof ook in Azië. Het westen echter wil dit niet verstaan. Daar vindt men het interessanter op aarde meer naar eigen inzichten te leven, in het vertrouwen op een latere verlossing, dank zij het ingrijpen van een ander. Het jezelf verlossen in het leven is schijnbaar iets, wat het westen nu nog niet kan aanvaarden. Zou men deze leer echter leren begrijpen en respecteren, dan zou

blijken, dat veel van hetgeen in het werkelijke christendom verborgen ligt - als onthechting en naastenliefde welke geen voorkeuren meer kent, doch alles gelijkelijk lief heeft, een onbevreesdheid die voortkomt uit een vast vertrouwen op God - ook hier leeft. Een christendom, dat dit alles beseft, zal beter worden.

Wij kunnen niet verwachten, dat de westerling boeddhist wordt. Daarvoor is hij te zeer vergroeid met het christendom, daarvoor is zijn maatschappij te zeer op de christelijke wetten gebaseerd. Maar wel kan hij leren het boeddhisme te begrijpen. En juist dit is belangrijk. Wanneer u leert, al deze verschillende leerstellingen voor uzelf te verwerklijken of althans te begrijpen, te achten voor wat zij zijn, namelijk een even oprechte en juiste poging om tot God te komen als uw eigen pogen, dan zijn wij veel verder. De overeenkomst die er is gelegen in alle soorten van geloof, de overeenkomst die gelegen is in alle mensen blijft: de drang naar het oneindige, is veel belangrijker dan alle verschillen. Dit kunnen wij u niet genoeg herhalen.

Indien de Boeddha het westen had kunnen doordringen met zijn leer vóór het christendom daar vaste voet verwierf, zou de wereld er nu heel anders uitzien. Het leven van de doorsnee westerling zou dan veel gelukkiger zijn. Want u moet wel onthouden, dat het boeddhisme juist door zijn leerstellingen, de innerlijke vrede, de tevredenheid en het gelukkig zijn in de wereld bevordert boven alle mate. Om deze leer goed te volgen, moet men veel opgeven. Maar daarvoor schenkt zij dan ook geestelijk onmetelijke rijkdommen. Benijdt degenen, die deze rijkdommen bezitten, de stappen, die zij reeds hebben gedaan in de goede richting. Spreek over hen niet als onwetenden of arme heidenen. Wanneer u onbevooroordeeld over het boeddhisme denkt, zult u uzelf en anderen daardoor op de duur een grote dienst bewijzen.

Er blijft nog een punt, dat ik hier aan wil snijden. Daarna zullen wij het boeddhisme althans voorlopig kunnen laten rusten. Via de theosofie en enkele andere esoterische leerstellingen is er een verwesterse vorm van het boeddhisme ontstaan. Dit verwestersen nu is nadelig. Het betekent immers, dat men onwillekeurig heeft getracht de leer van Boeddha aan te passen aan de westerse wetenschap, aan het westerse denken, de westerse logica en ook evenzeer aan de westerse emotionaliteit en bewogenheid. Denk nooit dat deze vormen te rijmen zijn met het werkelijke boeddhisme. Deze wegen kunnen ongetwijfeld buitengewoon waardevol zijn. Ik zal de laatste zijn om hun betekenis te ontkennen. Maar vereenzelvig deze nooit met het boeddhisme. Want op het ogenblik, dat wij onze mystiek gaan baseren op het werken van meesters en leraren, van geestelijk gezag en openbaring van feiten, vernietigen wij tevens daarin de ware zin van het werkelijke boeddhisme.

Hierin is de persoonlijke opgang van de mens tot God, de communicatie van de eenling met het kosmische de enige werkelijkheid, de enige waardevolle leer, die de mens kan ontvangen. Deze dingen nu zijn nergens neergelegd in een schoolboek, een leerboek, of een traktaatje. Er zijn geen redelijk stoffelijke middelen, waarin deze waarlijk boeddhistische weg uitdrukbaar is. Dit alles kan men niet stoffelijk weergeven. Men kan het alleen zelf ervaren. De leraren en meesters in zuiver boeddhistische zin mediteren met hun leerlingen, zonder hen op andere wijze te beleren. Wel geven zij hun leerlingen toegang tot de gedachten van oude wijzen, zowel als de vrucht van eigen overwegingen. Maar hierbij bestaat geen enkele dwang tot aanvaarding. De meesters stellen de harmonie met God binnen zichzelf boven alles. Zij stellen hun leerlingen in feite slechts in de mogelijkheid, althans de uitstraling van deze harmonie te ondergaan en te genieten, waardoor ook zij kunnen leren zich te verheffen boven de beperkingen van het Ik.

Dit is zeker geen leren zoals het westen dit kent. Vandaar, dat dit alles nooit in verband kan worden gebracht met de organisatorische en bovendien vaak pseudo-religieuze vorm, die de kern zijn van deze pseudo-boeddhistische richtingen, die zich in het westen overal openbaren. Ik zeg u dit alles zo nadrukkelijk, omdat de mogelijkheid niet uitgesloten lijkt, dat u vandaag of morgen met enige fragmenten van het boeddhisme kennis zult maken. Wanneer u deze zou willen interpreteren vanuit een theosofisch, of spiritualistisch standpunt, vanuit het standpunt van de antroposofie, of dat van de rozenkruisersbeweging, zou het u onmogelijk zijn de vergissingen te vermijden, die het velen reeds onmogelijk maakten tot de kern van deze leer door te dringen. In een dergelijk geval gaat u namelijk aan woorden een betekenis geven, die zij binnen het boeddhisme zeker niet bezitten. U gaat uw speciale uitdrukkingen met hun nauw omschreven betekenis, met de zeer speciale interpretatie van uw eigen gemeenschap dan toepassen op een denkrichting, die in zijn uitdrukkingen - ondanks de vaak zeer grote exactheid

van zeggend - toch vager blijft, wanneer het u erom gaat, elke sfeer een aparte naam te geven en te definiëren tot het laatste toe. De boeddhist gaat het er immers alleen om, door innerlijk streven, een zo hoog mogelijke sfeer nu al te bereiken. Ik hoop dat u mij deze waarschuwingen niet kwalijk neemt. Maar wanneer u vanuit een dergelijk, met het boeddhisme schijnbaar verwant standpunt, wilt doordringen in het werkelijk boeddhistische leven - onverschillig welke richting dit is, de filosofische, ofwel de magische - zal de nevel van reeds in u liggende ideeën als een nevel de werkelijkheid verhullen, tot maya u geheel omringt en zelfs de schim van de Verlichte voor u niet meer zichtbaar is. Wat u blijft is dan een misleidend droombeeld, geboren uit zuiver menselijk pogen en streven.

Hier zal ik het voor vandaag dan bij laten.

Vraag: Hoe zit het met het Zenboeddhisme?

Antwoord: Dit ligt feitelijk op een geheel ander plan. Deze richting is meer een logisch filosofische richting, gebaseerd op een reeks - maar dus niet op alle - boeddhistische stellingen. Ik heb deze richting opzettelijk hier buiten beschouwing gelaten, omdat het Zen zoveel verschilt van het vormelijk boeddhisme, en toch anderzijds ook weer zo een grote mogelijkheden tot ontwikkeling biedt dat wij dit niet in een korte opmerking in het kader van het boeddhisme af kunnen wikkelen. U mag niet vergeten, dat het Zenboeddhisme o.m. Chinees-filosofische en Shintoïstische invloeden heeft ondergaan, waardoor er een groot verschil van betekenis tussen bepaalde woorden en uitdrukkingen is ontstaan, ook al zijn zij schijnbaar elkaar geheel gelijk. Dit brengt ons er toe, deze Zen-leer te beschouwen en te behandelen als een geheel eigen reeks van leerstellingen. Menig priester zou geschokt zijn, wanneer ik over een vrijmetselaar als een waar christen zou spreken. Volgens de priester horen deze dingen niet bij elkaar. Vaak gaat men zelfs nog verder en stelt: om een waar christen te zijn moet je katholiek zijn. Zo zal menige boeddhist u zeggen, dat een Zenboeddhist misschien wel een goed filosoof is, maar zeker geen waar volgeling van de Boeddha. Toch is het verschil tussen de katholieke kerk en de vrijmetselarij niet zo groot, wanneer wij oordelen naar streven en werken. Zelfs hebben vele kerkelijke mystieke en magische gebruiken - al is dit het volk niet bekend - vaak een zeer grote overeenkomst met de symboliek van de maçonnerie. Ongeveer zo is de verhouding tussen Zen en boeddhisme. Zen is gebouwd op boeddhistische stellingen. In streven is het gelijk. Maar het heeft een zo andere vormgeving en weg van interpretatie gevonden, dat een directe vergelijking moeilijk is. Bovendien zou men hierbij, zelfs zonder te willen, de verschillen zeer sterk naar voren doen treden. Het gaat ons echter meer om de overeenkomst, die tussen alle waardevolle leringen bestaat.

Vraag: U sprak van "gevangen demonen". Kunt u dit verduidelijken?

Antwoord: Een nachtdier met zwakke ogen, zal over het algemeen een plotseling fel licht als een pijnlijke schok ervaren. Een demon is een wezen, dat in het duister leeft. Op het ogenblik, dat ik rond die demon een zo fel licht kan opwekken, dat hij slechts ten koste van een verliezen van zijn bewustzijn deze grens kan overschrijden, heb ik een gevangen demon. Deze krachten van licht wekt men op via magische procedures. Men kan dan de demon, door hem met de beroering door het licht te dreigen, bepaalde handelingen laten volvoeren. Hier staat tegenover, dat de demon - door een verzwakken van de wand van licht misschien in staat deze te verbreken - zich ongetwijfeld zou wreken door dan al zijn duistere krachten bot te vieren. Dat men in bepaalde landen hiervoor een apart ritueel kent, ja, zelfs bijzondere vertrekken heeft, waarin men de binnen een kistje gevangen demon zet, is meer magische symboliek dan noodzaak. Dit neemt niet weg, dat dit alles ook wel een feitelijke betekenis heeft. Want het kistje is een werkelijke gevangenis, waar het in stand wordt gehouden door de concentratie van velen. Het vertrek zelf is dan geladen met allerhande magische krachten, waarbij o.m. godsnamen een rol spelen. Hierdoor is een lichtende en sterke kracht aanwezig, die voor een demon moeilijk beroepbaar is, althans slechts onder zeer grote pijn.

Vraag: Zwarte magie is het verwerven van kracht ten koste van het leven van anderen. Christelijke kerken dreigen hun gelovigen met de hel en zo, er wordt hen levensruimte ontzegd, om zo de macht van de kerk te vestigen. Meent u niet, dat dit ook zwartmagisch is?

Antwoord: Ik meen dat hier het probleem niet juist is gesteld. U moet het zo stellen. Er bestaan binnen kerken priesters, die de dreiging met hel en verdoemenis gebruiken, ten bate van eigen persoonlijkheid, bv. ter bevrediging van hun honger naar macht, of het verwerven van

goederen, al dan niet voor hun kerk. In dit geval hebben wij te maken met een suggestief proces, dat inderdaad het zwart-magische zeer sterk benadert. Maar van magie kan pas worden gesproken, wanneer bv. een mis wordt gecelebreerd met het doel, zo iets te bevestigen. Ik betwijfel echter, dat dit vaak gebeurt. Het kan voorkomen. De mogelijkheid bestaat.

Wanneer men echter iemand weerhoudt door vuur te lopen, omdat er een eerlijke overtuiging bestaat dat dit schadelijk is, dan is ook in dit geval sprake van een beperken van levensruimte. Toch zal men, zich van zijn verantwoording tegenover anderen bewust, dit zekerlijk moeten proberen, wil men niet te kort schieten. Het is namelijk uw plicht, anderen voor schade door onwetendheid te bewaren. Ik meen, dat de katholieke kerk een zeer groot deel van de beperkingen die zij haar gelovigen oplegt, juist in deze zin heeft opgelegd: om hen tegen zichzelf te beschermen en te bevrijden van veel, wat anders voor hun zielenheil gevaarlijk zou kunnen worden. Dit laatste natuurlijk volgens de geloofsnormen, die de kerk aanlegt.

Het is dus foutief in dit geval van zwarte magie te spreken. Ik wil zelfs verder gaan. Wanneer met zegening en banvloek wordt gewerkt om geloofsvrijheid te handhaven - zoals o.m. in Polen is gebeurd - acht ik dit geen zwarte magie, waar het hier niet in de eerste plaats ging om het gezag van de kerk, maar om de geloofsvrijheid, die men noodzakelijk meende te weten voor de geestelijke welvaart van de gelovigen. Het doel bepaalt in dergelijke gevallen wel zeer sterk, of wij kunnen spreken van zwart of wit. Ik kan het dus niet eens zijn met de door u zo zijdelings verkondigde stelling, dat de kerk zwarte magie pleegt, wanneer zij de vrijheid van de gelovigen beperkt. Overigens zouden wij dan op dezelfde gronden kunnen beweren, dat elke staat zwart-magisch is omdat zij krachtens een vrijheidsbeperking bestaat. Toch weten wij, dat dit een noodzaak is, indien men in deze wereld althans nog enige orde - en dus een redelijke levensmogelijkheid volgens gekende normen - wil kunnen behouden.

Vraag: U stelt, dat de Atlantische priesters een onjuist begrip hadden van het doel van het leven. Welk is dit dan?

Antwoord: Dat sommige Atlantische priesters een onjuist doel stelden in het leven. Verder merkte ik op, dat hun voorstelling niet volledig was, waar zij hun bevrijding nog niet zochten in een eenzijn met de Kosmos, maar slechts eenheid begeerden met bepaalde Lichtende krachten, die zij in de Kosmos erkenden. Zij zochten dus eenheid met bepaalde delen, in plaats van eenheid te begeren met het geheel zelf. Hieruit vloeit voort, dat het doel van het leven dus, volgens ons denken, moet worden geacht te zijn een eenwording met de kosmos als geheel, zonder enige grens, met een verlies van alle zelfstandige handeling en een volledig opgaan in het Goddelijke, zo deel uitmakende van een perfecte harmonie.

Indien er geen vragen zijn, wens ik u allen een zegenrijke en aangename avond toe.

DE SLANG IN HET PARADIJS

Goedenavond, vrienden.

Hebt u vandaag nog een eigen onderwerp?

Reactie: De slang in het paradijs zou het eerste medium geweest zijn. De door de slang werkende geest was geen geest van een mens: er waren toen nog geen mensen gestorven. Het was geen goede geest, want hij sprak de leugen, o.a. tegen Eva: "Gij zult de dood niet sterven". Deze leugen zou de grondstelling van het spiritisme zijn.

Antwoord: De slang in het paradijs was geen slang, anders zou de vervloeking tegen de slang nooit geluid hebben, dat zij voortaan op haar buik door het stof zou kruipen. Was zij een medium? Klaarblijkelijk niet. Een medium zo te straffen, een redeloos dier, zou toch wel een grote onrechtvaardigheid zijn. Men zegt dan ook niet dat de slang een medium was, maar dat de duivel de gestalte van een slang aannam. Daar komt dan nog bij dat wij dan aan moeten nemen, dat die hele overlevering woordelijk waar zou zijn. Nu mag u mij misschien een erg stomme jongen vinden, of een grote ketter, maar ik kan niet geloven, dat het woordelijk is. Ik geloof, dat de mens moet leren te begrijpen, wat er bedoeld werd.

Als dit het eerste spiritisme was geweest, waarom zijn er dan zo weinig spiritisten op het ogenblik? Als de oerzonde, de eerste zondeval, dus onmiddellijk met spiritisme in verband had gestaan, dan zou je toch aannemen, dat dit spiritisme nu hand over hand toe zou nemen. Dan zou de firma Adam en Eva toch zeker de mensen, of de kinderen, daarvoor gewaarschuwd hebben, of van die gebruiken op de hoogte gesteld hebben. En gezien er toen toch al andere volkeren waren - Kaïn vluchtte naar een ander volk - kunnen wij ook wel concluderen, dat hij dan die andere volkeren, juist dus in zijn haat tegen de God zijner vaders, wel op de hoogte gesteld zou hebben van dat spiritisme. Aangezien Adam en Eva maar een paar waren en die anderen al volkeren in die tijd, zou ik zo zeggen, dat er dan meer spiritisten geweest zouden moeten zijn door alle tijden heen, dan er Joden of Christenen waren. Hier bedoel ik Joden als godsdienstige bepaling, geen Israëlieten.

Wat is mijn mening hierover? Nu ga ik uit een heel ander vaatje tappen, dan u verwacht had.

Er zijn mensen die zó bang zijn, dat hun macht, hun gezag over de wereld zou worden aangetast, of dat hun kostbare studies klaarblijkelijk minder waard zijn dan de perfecte werking van een Goddelijke Kracht door de geest, dat zij zelfs de Bijbel verdraaien om daarin argumenten te vinden tegen het spiritisme. Dat zijn diezelfde, die verklaren, dat het werk van de genezers binnen het christendom demonisch en duivels is, dwaas en verwerpelijk. Dat zijn diezelfde, die bezwaar maken tegen elk wonder, dat God heeft gedaan in de wereld, omdat zij het niet hebben gedaan. Degenen, die met een dergelijke dwaasheid te keer gaan tegen een verschijnsel, dat zij niet begrijpen, degenen, die rustig de hele dag citeren, wat de profeten van vroeger hebben gezegd, maar weigeren te luisteren naar de profeten die heden ten dage wat te zeggen hebben, zijn erger dan de slang in het paradijs. Deze sprak slechts een leugen en dat bewust. Maar zij spreken duizenden leugens, totdat zij zichzelf bedrogen hebben tot gevoelens van rechtvaardigheid en uitverkiezing, die zij nooit kunnen bezitten. Ik meen dan ook te mogen stellen, dat vóór de slang de leugen had uitgesproken, de mens reeds een leugen had uitgesproken, namelijk dat er niets was, dat hem zou kunnen bewegen zich te verzetten tegen Gods wetten.

Wanneer wij zo beginnen, dan is het niet de leugen die de mens verleid heeft, want het woord, dat gezegd werd, is volledig waar: "Gij zult de dood niet sterven". Is dat niet gelijk aan de verklaring, dat de mens in eeuwigheid leeft? Eeuwige verdoemenis, of eeuwig Licht volgens de Christenen? De dood, waarvan de mens droom..... Waar deze Christenen klaarblijkelijk zo bang en zo benauwd voor zijn in vele gevallen..... is feitelijk niets anders dan het gaan van de ene kamer van een huis naar de andere. Ook dat zouden zij kunnen weten, want ook dit staat in de geschriften. Maar dat citeert men niet. "Gij zult de doden niet oproepen". Een volledig juist punt. Het oproepen van de doden met een zelfstandig doel betekent: ofwel een geestelijk bedrog in de hand werken, dan wel - wat ook kan gebeuren - de werking, de ontwikkeling en bewustwording van een geest ernstig schaden. Maar oproepen van de geest is iets anders dan luisteren náár de geest, die spreken wil.

Door de geest spreekt in deze tijd menige stem, die demonisch is, dat geef ik gaarne toe, maar ook de stem Gods. De stem Gods, die de mensheid maant, dat het niet voldoende is om kerken te bouwen en daarbij je medemensen misschien te vertrappen, dat het niet voldoende is op je borst te kloppen: "Ik voel mij geborgen in de Heer", maar dat je één moet zijn met de wereld. Stemmen, die over deze wereld roepen, dat de mens zijn dwaasheid moet staken, voordat niet alleen maar een paar steden vergiftigd worden door de radioactiviteit, maar het geslacht verandert en vervalst, tot het dierlijker is dan ooit tevoren, totdat de wereld bevolkt is met gestalten die u zich thans inbeeldt als demonen. Maar dát woord mag niet gehoord worden.

Wanneer er gezegd wordt, dat God liefde is, dan antwoordt elke Christen onmiddellijk "Ja", maar er is een soort die zegt erbij: "Maar die liefde heeft God alleen voor ons, want wij aanvaarden Hem op de juiste wijze. Jullie zouden beter moeten weten, jullie zouden naar ons moeten luisteren". Wanneer ik dat zo hoor, lijkt het mij vaak, dat de oproep van groeperingen, die dergelijke verklaringen afleggen, even bedrieglijk is als de leugen van de slang. Zij zeggen: "Volg onze weg en je zult de dood niet sterven" en zij doden vaak in de mens het enig werkelijk menselijke, het kosmische wat hij bezit, het begrip voor alle mensen.

De kleurlingengeschillen komen het sterkste voor in gemeenschappen die sterk Christelijk zijn, ondanks - dat moeten wij er meteen bij zeggen - de pogingen van vele goede priesters en predikers om dergelijk excessen te voorkomen. Wreedheden worden met meer overtuiging begaan klaarblijkelijk door naties die zich Christelijk noemen, dan door vele heidenen.

Een Christelijke maatschappij gaat in vele gevallen met meer machtswellust te werk, dan de domme egoïstische materialisten die geen geloof hebben. Ik generaliseer te veel, omdat ik u graag af en toe een beetje wil choqueren. Ik wil u wakker schudden voor het feit, dat er te weinig werkelijke Christenen zijn en te veel bijbeluitleggers. Ik wil u erop wijzen, dat degenen, die zich rechtvaardigen t.o. andere leerstellingen, in feite niets anders doen dan hun eigen straatje schoon praten, wanneer zij de kans ertoe krijgen.

Wanneer ik dat zo heb gezegd, dan zullen wij nu maar de verdraagzaamheid weer inschakelen..... anders zou men ons verwijten dat wij een haat hebben tegen bepaalde soorten Christenen. Ik heb ook wel horen beweren, dat wij anti-katholiek zijn, of anti-dit, of anti-dat. Dat zijn wij niet. Ik heb niets tegen de mens, die deze dingen gelooft, wanneer hij oprecht gelooft. Dan mag hij mij rustig een demon noemen. Later zal ik hem wel aan zijn verstand brengen, dat hij het mis had en ik niet..... Maar degenen, die dergelijke argumenten gebruiken uit een bewuste, of half bewuste, en soms zelfs onbewuste vrees voor iets, dat anders is en meer leeft, dat reëler is dan de droogheid van een theologisch betoog, daar heb ik medelijden mee, omdat zij zo bang zijn. Indien wij demonen zouden zijn, zoals wordt gesuggereerd in deze spreuk, dan zou ik deze Christenen willen vragen: "Jullie met je geloof, zijn jullie dan niet sterk in Christus? Heeft Hij dan niet gezegd, dat je in Zijn Naam de zieken kunt genezen en de duivelen uitdrijven. Kom hier en probeer ons uit te drijven, dan weet je, of wij duivelen zijn, of niet. En aanvaardt dan deze getuigenis."

Degenen, die menen, dat, wat hier gebeurt, humbug is, moeten eerst eens een even redelijke verklaring voor alle dingen geven, die zij in hun eigen geloof toepassen, zich daarbij niet beroepende op het feit, dat dit of dat zó is. Want als wij zeggen: "Dit is zo in de sfeer", dan zeggen zij: "Dit zeggen jullie, dat hoeven wij zo maar niet aan te nemen". Laten zij dan ons, die anders denken over de onaantastbaarheid van sommige bijbelwoorden, dan zij, antwoorden. Laat ons hen de vraag stellen: "Maak mij dit eens aannemelijk zonder geloof". Ik ben bang, dat zij voor dezelfde moeilijkheid zouden staan en wij op dat punt gelijk zouden hebben. Als zij menen, dat het ongezond is, wat hier gebeurt, wat ik ook heb horen zeggen, laten zij dan eens gaan kijken naar het verschil tussen de mensen, die uit de kerk wegvluchten, omdat 's levens nood hen verbitterd heeft en dat de mensen in hun bitterheid juist hier vaak nog steunpunten vinden. Ik geloof, dat die vergelijking voor ons niet zo ongunstig uit zou vallen.

Dan nog een laatste ding. God is de Schepper van hemel en aarde. Wij stellen ook, volgens ons standpunt, de onjuiste dingen vast. Ik meen, dat zij eerder en veel vaker, het zou aan de hand van geschriften aan te tonen zijn, hun tegenstanders a.h.w. hebben willen verdoemen, dan wij. Laat ik stellen, dat ik uitdrukkelijk ben opgekomen tegen hetgeen hier als onderwerp wordt gesteld, maar dat ik gelijktijdig, wanneer het in mijn macht ligt, alles zal doen om deze mensen, ook binnen hun eigen geloof, te doen binnen gaan in een Lichte wereld en niet te doen ondergaan in de duisternis. Daar ben ik niet alleen in.

Laat ik dan nog een laatste opmerking maken in de hoop, dat u het niét te hatelijk vindt. Wanneer je enerzijds je baseert op profeten, op bezielden, die ook feitelijk mediums zijn en anderzijds dezen des duivels acht, heb je dan zelf niet enige overeenkomst met een slang, want je spreekt met een gespleten tong. De ene helft zegt "ja", de andere "neen". Men moet consequent en logisch zijn. Consequent en logisch is dit: door alle tijden heen, dat de geest op de wereld heeft kunnen werken, zijn er kwade en goede geesten geweest. Er zijn kwade en goede geesten, die godsdiensten stichten, maar het is de mens die bepaalt, of die godsdienst goed of kwaad zal zijn, niet de geest. Wanneer de geest werkt en eerlijk en oprecht tracht te helpen, waar hij kan, zelfs wanneer hij soms faalt, dan heeft hij daarmee bewezen van goede wil te zijn. Laten wij dat dan ook accepteren en respecteren en niet spreken over demonen en niet waarschuwen voor duivels. Laten die Christenen wel bedenken, dat wij, die langer geleefd hebben dan zij, méér weten dan zij, wij voor ons niet die alwetendheid en onfeilbaarheid opeisen, die zij althans op sommige punten wel menen te bezitten.

Mag ik nog één opmerking eraan vastknopen? Dat is ook beleefdheid, je kunt voor je fatsoen toch niet "neen" zeggen..... Wanneer de stilte een compliment wordt, moet je het zelf vertalen. Het is dan vaak mogelijk, dat je het verkeerd verstaat in je eigen voordeel.....

Reactie: Ik vind dat de premisse volkomen fout is: de slang maakte de mens toch bewust?

Antwoord: Maar dan moeten wij toch eerst vanuit dit uit het Christendom voortgekomen argument over gaan stappen naar de slang als zodanig. Dit was een huis- tuin- of keukenslang, waar wij het over hadden. Nu gaat u plotseling over de esoterische slang spreken.

Vraag: Maar hoe kon die slang dan praten?

Antwoord: Misschien was er een buikspreeker in de buurt. De fout ligt in het aanvaarden van de slang als een realiteit, in plaats van als een symbool. Wat men vergeet is dit: de slang op zichzelf is in het paradijs niet de werkelijkheid. Het is ook niet de werkelijkheid, wanneer Mozes ze uit koper doet smeden en op een kruis omhoog steekt, omdat zijn volk ziek is. De genezende slang uit sommige geneeskundige tempels was niet in de eerste plaats een slang, maar een symbool. De slang in zichzelf is een symbool van oneindigheid. In die oneindigheid symboliseert zij de voortdurende cirkelgang, maar ook de spiraal. Door de verschillende mogelijkheden van haar leven en zich bewegen geeft zij ons de levensvorm aan. Zó zou dus, esoterisch gezegd, ook worden opgemerkt: de slang is de tijd, die de noodzaak tot bewustzijn schept, die de genezing geeft door het vertrouwen in de levenskracht die zij in zich draagt, die de mens verheft of vernedert, naargelang zijn eigen streven en hem uiteindelijk steeds voort zal sturen tot het punt, waarop hij begonnen is, voor het eerst beseffend de tijd als een instrument, waarmee je leeft en werkt, dat bepalend is voor je Zijn.

Als hij dat punt bereikt heeft, dan zouden onze paradijsvrienden zeggen: "Nu staan wij weer onder die ouwe boom, behangen met die ouwe appelen, maar met het bewustzijn van goed en kwaad". Dan is er geen slang meer, omdat het bewustzijn van de tijd teloor is gegaan.

Het paradijs is herboren in de nu uit bewustzijn en weten voortgekomen harmonie met de Schepper, Die juist daardoor de slang oplost en maakt tot "het moment Gods Eenheid". Het moment Gods eenheid, een term, die u misschien niet kent, is ouderwets, betekent: "Het ogenblik, dat alle delen Gods in juiste verhouding tot eenheid gekomen, gestabiliseerd zijn voor alle tijden. Het Koninkrijk Gods in de hemelen en op aarde gelijktijdig, in stof en geest weergegeven, in een zó volledige harmonie en evenwicht, dat geen beweging en geen verschijnsel meer bestaat, doch een "Zijn", dat de voorstellingen overtreft".

Dat vertel ik er alleen bij, opdat dat je niet denkt, dat ik alleen maar oproerpraatjes kan maken. Ook dit is een realiteit. Maar hoe kan men verwachten, dat mensen, die van het paradijs een dierentuin maken, waar de leeuw en het lammetje netjes naast elkaar liggen, en waar een slang plotseling het woord grijpt, beseffen, wat er gezegd is in die paradijsmythe: de leeuw lag met het lam en zij deerden elkaar niet, want één was de Schepping en alle vormen, die evenwichtig zijn in de Schepping, deren elkaar niet. Zij vullen elkaar aan en tonen daardoor juist de volmaaktheid in de veelheid die een eenheid wordt. Daar hoort ook die slang bij.

Wat de rest betreft..... Als ik hoor hoe die slang dogmatisch wordt uitgebuit om helle vuur te spuien, dan zou ik voor een dergelijke predicatie graag gratis een brandslang verschaffen

Een prettige pauze en een prettige avond verder.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden, dit is de vragenrubriek. Persoonlijke vragen mogen niet gesteld worden.

Vraag: Op 17 oktober werd o.m. gezegd: in ons leven ontstaat schijnbare afgerondheid van een levensfase door weerkaatsing van een schijnbaar buiten ons liggende wereld, welke de belangrijke elementen van ons leven vereenvoudigt. Wat bedoelt u daarmee?

Antwoord: Wanneer wij komen in een "leven" menen wij, dat dit leven overzien kan worden. In feite is dit onmogelijk, omdat de enige werkelijke waarde, die hierin bestaat, de Goddelijke Wil is. De uitdrukking van die Goddelijke Wil in wetten, menen wij zowel in als buiten onszelf te kunnen ervaren, en wel stuk voor stuk, doch niet als harmonisch geheel. Deze schijnbare deling van het ondeelbare doet óns elke fase van het geheel namelijk het gedeelte, dat wij ons realiseren, zien als een afgerond geheel. Voorbeeld: dit is mens-zijn, geboren worden en weer sterven. Dit is niet waar. Het is een voorstelling, die ontstaat door een bepaalde en beperkte opvatting van de Goddelijke wetten. De toestand zelf blijft namelijk voortbestaan tot in het oneindige. Dit laatste is gebaseerd op de stelling dat Gods werk volmaakt is. Daarom moet worden aangenomen, dat alle denkbare mogelijkheden te allen tijde gelijkelijk en altijd gelijk in de Schepping aanwezig zullen zijn.

Vraag: Het doel van ons leven is nu, met de mogelijke combinaties tussen Ik en de buitenwereld zover te gaan, dat in elke combinatie het geheel van de aanwezige ik-factoren geheel wordt ontdekt. Bedoelt u hiermee de ervaring en uiteindelijk het "ken u zelve?"

Antwoord: Daar komt het wel op neer. Elke ervaring betekent niet het vaststellen van een feitelijk iets buiten ons, of zelfs van een feitelijk iets in ons. Het is het vaststellen van overeenkomsten en verschillen, en wel tussen hetgeen in ons bestaat en hetgeen wij in ons, of buiten ons, erkennen of menen te erkennen. Als zodanig zullen wij in de verschillen die voor ons tussen buitenwereld en het Ik schijnbaar of werkelijk ontstaan, steeds een terechtwijzing ontvangen, waardoor wij de illusie, anders te zijn dan wij in feite zijn, verliezen. Het is dus een "ken u zelve". Maar wanneer wij de waarheid van ons eigen wezen hebben ontdekt, hebben wij ook de kern van het wezen kunnen ontdekken. Deze is Goddelijk, waardoor een kennen van het Goddelijke mogelijk wordt.

Vraag: Het leven is voor ons dan eerst voltooid, zodra wij deze verwezenlijking beseffen en aanvaarden. Hoe kunt u daaraan vastknopen, dat het geen enkele zin heeft, dit streven te paren aan een schuldbewustzijn? Dit is hierbij à priori uitgesloten.

Antwoord: In het bereiken van het einddoel wel. Maar in het streven er naar ontstaat juist het schuldbewustzijn, doordat de mens, in plaats van zijn ervaringen te verwerken en zijn toekomstig gedrag daarnaar te richten, zich door het verleden doet belasten. Hierdoor schiet hij in het heden vaak te kort. Juist hierdoor is een schuldbewustzijn in de meeste gevallen overbodig. Een vaststellen van fouten is echter goed, mits men ze verbetert. Het treuren over gemaakte fouten, die men toch niet meer kan herstellen, is dwaasheid. Men zal immers toch verder moeten gaan met het weten en in de toestand, die door de fout is ontstaan? Van daar uit zal men toch moeten trachten, het juiste doel te bereiken. Vergelijking: Wanneer u op de kaart een weg volgt, kan het voorkomen dat u zich vergist. U slaat bv. op een verkeerd punt af. Nu kunt u daarover gaan treuren, uzelf verwensen en terug rijden tot op het punt, waar de fout ontstond. Dit heeft alleen maar zin, wanneer je de goede weg nog in zicht hebt, of wanneer er geen enkele andere mogelijkheid blijkt te bestaan. In de meeste gevallen is het sneller en verstandiger, op de kaart een nieuwe route te zoeken, die vanuit het punt, waar u zich bevindt zo snel mogelijk en zo kort mogelijk naar het doel voert.

Uit het voorbeeld kunt u misschien begrijpen, dat het schuldbewustzijn vaak een terug gaan betekent, waar dit onnodig is, of een al evenzeer overbodig oponthoud. Verder houdt het schuldbewustzijn vaak een verwerpen in van ervaringen die, al stroken zij ook niet met onze opvattingen van goed en juist, toch nuttig kunnen zijn. Op het ogenblik, dat wij in God opgaan, is er perfecte harmonie. Voor wij zover zijn, kan er een schuldbewustzijn bestaan. Zolang het echter in ons bestaat, zal het ons van de volledige eenwording met God terug houden.

Vraag: In verband met de lezing van 24 oktober: Welke gedachtengang in de Oudheid voerde van het aanbidden van weerspiegelingen tot het maken van voorouderbeelden?

Antwoord: Men meende dat de weerkaatsing een tijdelijke werkelijkheid was. De maan, die als weerkaatsing in het water schijnt, is ook de maan zelf. Wanneer die maan verbloedt - wegrimpelend in water en schijnbaar dovend - bestaat zij daar op de aarde niet meer. Wanneer ik dus een beeld van de maan maak, dat haar weerkaatst en toch stabiel is dan het beeld dat je in water vindt, dan kan de maan niet meer plotseling verdwijnen en zal men dus het wezen van de maan altijd bij zich hebben.

Er waren echter andere dingen, die ook belangrijk waren in de ogen van die mensen, zoals een groot priester of vorst. Vergeet niet, dat deze mensen vaak vergoddelijkt werden. Men maakte daarom ook afbeeldingen van de groten van het volk om hen zo te behouden. Op de duur wilde ieder wel de belangrijken van zijn eigen stam of ras behouden. De vader van een geslacht had wijsheid. Deze wijsheid mistte men slechts node. Daarom maakte men na de dood een beeld van de vader, opdat zo het belangrijke, diens wijsheid en weten, voor de stam behouden zouden blijven. Op deze wijze kwam men dus tot het maken van die voorouderbeelden.

Vraag: Zijn er nu grote mensengroepen gereïncarneerd, die ook vroeger tezamen gereïncarneerd waren? Groeperen zij zich bv. om Eisenhower en Chroesjtsjov, zoals zij ook vroeger deden?

Antwoord: Dit is niet helemaal juist, waar dergelijke topfiguren over het algemeen al zover waren, dat zij een volgende reïncarnatie eerst na een zeer lange tijd door hoefden te maken. Degenen die hen vroeger volgden, zijn intussen meerdere malen opnieuw geïncarneerd. De binding is daardoor niet intens meer. Grotere groepen zullen dit dus in ieder geval niet zijn.

Wel kan worden gesteld, dat bepaalde perioden zich gezamenlijk en vaak zeer snel weer op de wereld manifesteren. Op het ogenblik spreekt men bv. over een sterke groeps-herincarnatie uit de Isis-periode, uit bepaalde Egyptische perioden, uit een zekere Romeinse periode en de periode van de Franse revolutie. Uit elk van de genoemde tijdperken zijn thans grotere groepen op de wereld geïncarneerd. Het eigenaardige hierbij is, dat het samentreffen van deze groepen geheel nieuwe problemen schept, maar ook voor oude problemen geheel nieuwe oplossingsmogelijkheden biedt. Dit samentreffen van verschillende incarnatiegroepen komt dus de bewustwording van het geheel zeer ten goede.

Het doel van de incarnerenden is voor zich verder bewustzijn te vergaren, om zo voor zich een verder gaande mogelijkheid tot geestelijke beleving en bewustwording mogelijk te maken na de overgang. Hierbij verwijs ik u naar de betreffende brochure. De incarnerenden weten niets, of niet veel, van elkaar af, maar worden zo getrokken door het oude, zodat wij heel vaak zien dat groepen die eens te samen waren, wederom in elkaars nabijheid gaan leven. Verder bestaat er een zekere geestelijke verwantschap, die zich openbaart in een gelijk streven van de geest en dus ook een zoeken van gelijke omstandigheden op aarde.

Vraag: U sprak van insecten-beschavingen. Was dit in het Neozoïcum? Voor de mens, geestelijk, zegt u, dat een stof-vorm bestaat ongeveer 70 à 80 miljoen jaren geleden. De oudste mensvorm die wij kennen, is de Homo Pekinensis, 800.000 jaar geleden. Hadden die oudere vormen dan iets met de huidige mensvorm gemeen?

Antwoord: Vraag één: ongeveer. Vraag twee: ten dele. Op het ogenblik is al een menssoort ontdekt, die men 1 miljoen jaar oud schat. Homo pekinensis is dus niet meer de oudst bekende vorm. Ook de vroegere vormen hadden een enigszins mensachtig uiterlijk. Wij moeten echter begrijpen, dat beharing van het lichaam, pigmentering en de bouw van het skelet, langzaam een evolutie hebben doorgemaakt. Dit geschiedde, naarmate de mens meer leerde zich aan de invloeden van het klimaat te onttrekken door middelen, die hem een beheersen daarvan, althans ten dele, mogelijk maakten. Het bewust gebruik van vuur, het gebruik van kleding en wapens hebben de lichaamsbouw van de mens aanmerkelijk beïnvloed. Natuurlijk werd deze beïnvloeding eerst na langere tijd merkbaar. Het skelet van de vroegere soorten onderscheidt zich door kortere benen, langere armen, terwijl ook nog geen sprake is van een reversibele duim. De hand was nog meer een klauw.

Vraag: U sprak over een ras van reuzen. Zijn zij de makers van de beelden op Paaseiland? Waarom zijn alle beelden identiek en hebben zij allen lange oren?

Antwoord: Zij zijn niet de makers van deze beelden. Wel waren zij de aanleiding tot het vervaardigen ervan. De regeerders hebben zich met dergelijke werken nooit bezig gehouden. In de tijd, dat deze beelden werden opgericht, was het reuzenvolk al zeer geslonken. Zij regeerden over slavenvolkeren. Dezen doen denken aan de Kanaka's en de Polynesiërs. Deze volkeren hebben de beelden gemaakt. De gelijkvormigheid van de beelden is niet zo groot als u denkt. De beelden hebben een primitieve en gestileerde vorm. Verder zijn zij heel goed afgewerkt. Door erosie, afslijting, zijn zij langzaamaan meer en meer gelijk geworden. Toch waren zij dit in het begin niet. Ook hebben niet alle beelden puntige oren. De beelden echter, die dit kenteken bezitten - kleinere beelden worden ook heden nog wel gemaakt - hebben dit kenteken als een herinnering aan de grootmachten van vroeger, die een ietwat andere oorvorm hadden dan heden gebruikelijk is. Ook heden zijn er nog wel mensen met puntige oren, zij het dan, dat de

vorm niet zo uitgesproken lang puntig is als in het verleden. In feite is dit een terugval naar een vroeger mensentype, waarbij de hoofdhuid en de oren meer bewegelijk waren dan nu. Het oor had een lange, spitse vorm, omdat in die tijden het oor ook in staat moest zijn, scherp gericht de geluiden van achteren op te vangen.

Vraag: Men zegt, dat bij deze beelden schrifttekens voorkomen die ook werden aangetroffen in de Indus Vallei. Is dit waar?

Antwoord: Ik zal eens navragen..... Deze tekens zouden 7000 jaar oud zijn, u spreekt van 100.000 jaren geleden. Ik kan dit op het ogenblik niet definiëren om de eenvoudige reden, dat bij de primitieve volkeren een aantal grondtekens zijn ontstaan, die wij in praktisch elke beschaving terug vinden, soms met overigens onbelangrijke varianten. Waar het gaat om z.g. magische geschriften, blijft bv. het oud runenschrift onvoorstelbaar lang bestaan.

Wist u dat nu nog in Egypte amuletten worden gemaakt met gebruik van Oud-Koptisch schrift en Phoenicisch spijkerschrift? Dit wordt nu nog van vader op zoon overgeleverd, en men maakt hiermede nog heden magische stempels. Op deze wijze worden soms schrifttekens, die vele duizenden jaren oud zijn, nog overgeleverd. Naarmate minder mensen kunnen schrijven, zal het schrift langer worden overgeleverd en bewaard.

Wanneer wij zien naar de z.g. lijnsymbolen voor planeetkrachten, geesten, enz., kunnen wij zelfs nog veel verder gaan. Want sommige schijnbaar onbelangrijke en abstracte krasjes, gevonden bij tekeningen van de holenmens, komen overeen met magische symbolen die wij kunnen herleiden tot de kabbala. Verder vinden wij deze tekens ongeveer gelijk terug in Indië, terwijl dergelijke tekens in gelijke betekenissen in Amerika worden gebruikt bij totembouw.

Er is mogelijk een algemene overeenkomst. Maar ik durf niet te zeggen, of die overeenkomst zo groot is, dat hier van identiek, kan worden gesproken, dus in beperkte zin van een gemeenschappelijke bron stammende. Ik zal dit voor u trachten na te vragen.

Vraag: Worden er nog wel eens hermafrodieten geboren?

Zijn dit dan de volledige mensen?

Antwoord: Neen, een hermafrodiet is een menselijk wezen, dat zichzelf bevrucht en langs de weg van zelfveroorzakende celdeling, baart. Dezen bestaan niet meer. Wel bestaan er nog mensen die soms uiterlijk de kentekenen van beide geslachten hebben. Dezen zijn misvormingen en mogen niet worden gezien als perfecte mensen, ook niet als perfecte wezens.

Het perfecte wezen draagt én het mannelijke én het vrouwelijke in zich. De normale mens draagt of het mannelijke, of het vrouwelijke in zich, wat begrijpelijk is, omdat het mannelijke en het vrouwelijke geslachtsorgaan in feite hetzelfde is in structuur en opbouw met slechts zeer geringe functionele verschillen. Indien een tweeledigheid van dit organisme op zou treden, zou een innerlijke bevruchting en zelfvoortbrenging kunnen optreden. Bij sommige planten vinden wij dit wel, bij de mens komt het niet meer voor.

Vraag: Ik heb wel eens gehoord, dat geesten kunnen schrijven tussen twee leien die op elkaar gesloten waren. Hoe kan dat?

Antwoord: In de eerste plaats moet ik opmerken, dat het niet alleen geesten zijn die dit kunnen, goochelaars kunnen dit ook. Het is betrekkelijk simpel. Tussen twee leien wordt een stukje krijt, of griffel, gebracht. Dit materiaal kan door een zeer simpel proces worden neergelegd op de lei. Men kan het niet altijd doen. Je kunt het niet doen met twee vellen papier en een stukje potlood op elkaar. Er moet een zekere tussenruimte zijn. Het is dan mogelijk door een krachtveld een pode zodanig te doen uitstulpen, zodat het schrijfgerei hierin precies wordt bevat. Het is dan mogelijk, door het geheel zozeer in het veld te bevatten, dat slechts een klein deel van het schrijfmateriaal een wrijfvlak beroert, ermee te schrijven en zelfs tekeningen te vervaardigen. O.i. behoort dit meestal tot de kwajongensstreken. Wanneer het in ernst wordt gedaan, gaat het erom iemand een overtuiging te geven. Wij menen echter dat een zo verworven overtuiging niet veel waard is.

Vraag: Wat is het verschil tussen: concentratie, meditatie en contemplatie?

Antwoord: Concentratie is een beperking van het Ik. Contemplatie is een beperking van het Ik, waarin een beschouwing optreedt. Een meditatie is een zich verzinken in iets, wat buiten het Ik bestaat, althans volgens eigen denkbeelden.

Vraag: Wat betekent moedra?

Antwoord: Het kan een gebaar betekenen. Dan geeft dit gebaar een bepaalde idee weer. Een begrips-moedra. Kosmos gedragen in de hand. De omvatting door het ego van een waarde, die door de openstelling - het gebaar relatie tussen boven en beneden zichtbaarheid - aangeeft en het vermogen om het in het Ik bevatte mede te delen aan anderen. Er bestaan zeer vele moedra's. Elke vingerhouding kan de betekenis veranderen. Daarnaast verstaat men onder moedra ook wel een bepaalde woordreeks met meestal magische betekenis, die als kernspreuk geldt en gebruikt kan worden om daar bepaalde geestesoefeningen mee te doen. Bij mentale beheersing spreekt men ook dus wel van moedra's, ofschoon het hier niet gaat om gebaren, maar om bepaalde woordreeksen.

Vervolg antwoord in verband met schrifttekens: De overeenkomst is niet volledig ledig, maar het is aan te nemen, dat hetgeen in Indië werd gevonden, mogelijkerwijze een vernieuwde schriftvorm is, afgeleid van de oude tekens. Onze technicus vertelde mij dit even.

Vraag: Waar komt de naam Christus vandaan?

Antwoord: Christus, Krishna, Krisaya, Kraïs zijn alle namen, die hetzelfde begrip uitdrukken. Het is namelijk het verlossingsbegrip, dat vooral in de is-klank sterk naar voren komt. Hier is een oud klankgebruik, waarbij magische klanken als bv. "Aum" en enkele anderen een uitdrukking geven van een kosmische waarde en de mensen daarvan beleving mogelijk maken. Wanneer een bepaalde figuur op aarde optreedt, die een verlossende en gelijktijdige lichtgevende functie heeft, daardoor voor de mens een nieuwe weg en nieuwe mogelijkheid scheppende tot dit besef van het hogere, zal men hem over het algemeen een naam toekennen, waarin deze lettergrepen voorkomen. Zo is dus uit "Krishna" eigenlijk "Christus" geworden voor het Christendom, zij het via enkele tussentrappen. Zo is men gekomen tot het spreken over Jezus Christus, waarbij de Christusfunctie van Jezus wordt aangegeven. Christus is geen eigen naam, maar een vorm- of functiebepaling, waardoor kan worden gesteld, dat Christus een uitdrukking is van het Goddelijke binnen een beperking van een of andere wereld.

Vraag: Ik dacht, dat Christus een Griekse vorm van Messias was? Als gezalfde?

Antwoord: Dat is niet helemaal waar. Het was niet Christus, zoals wij dat tegenwoordig gebruiken. De afleiding is hier veel ouder en gezalfde is ook slechts een ten dele juiste betekenis. Messiah wordt gebruikt in de betekenis van gezalfde, maar dan tevens als vorst, of heerser. Een Messiah is niet slechts gezalfd tot vorst, maar ook door de geest gezalfd tot profeet. Waar die twee samenvloeien kan die term worden toegepast. Zij is vroeger ook voor David gebruikt.

Vraag: Ik heb wel eens gehoord, dat "ish" uit het Grieks komt en gelijk is aan "Akh": Het Grote.

Antwoord: Het is een uitdrukking, die eigenlijk weergeeft het kosmisch ego, ofwel God. Het wordt dan verwant verklaard in elke tijd, met het Godsbegrip dat men heeft. Vandaar, dat ish-Christus eigenlijk Christoes, gerelieerd wordt met de verlossing van deze tijd. Maar wij vinden ook Krishna als de vreugdebrenner, ook een verlossingsvorm. De afleiding van de woorden kunnen wij betrekkelijk willekeurig krijgen, omdat in elke taal wel woorden te vinden zijn, waarmee een overeenkomst te vinden is. De naam van Christus in de kerk stamt uit de Byzantijnse periode, vóór die tijd horen wij er heel weinig van. Wij kunnen dus wel aannemen, dat hier inderdaad Griekse invloeden mee aan het werk zijn geweest. Het woord zelf is ouder en behoort tot de magische klankstammen.

Vraag: Vele mensen tekenen/schilderen inspiratief, of in trance, met behulp van de geest, of de geest gebruikt hen om voorstellingen te geven van wat boven ons is.

Hoe moeten wij dit zien tot het gebod, geen beeld /gelijkenis te maken van wat boven, of onder de aarde is? Hoe weten wij, of een geest die ons benadert om met ons te werken, het goede wil?

Antwoord: Of hij het goede wil, blijkt uit de daden die hij stelt. Aan de vruchten kent men de boom. Het hanteren van iemand om te schilderen/tekenen over het algemeen komt voort uit de behoefte zich uit te drukken. Is dit een schilderen, het ontwerpen van beelden e.d., heeft men over het algemeen te maken met iemand die nog zeer wereldgebonden is, of in die wereld een bewijs van uitdrukking wil geven. Het hanteren van iemand als schrijf- teken- of schildermedium kan namelijk ook gebeuren om daardoor de eigen persoonlijkheid op te trekken tot een nieuw plan. Dan is de uitdrukking slechts een middel en zal weer verlaten worden op het ogenblik, dat

het doel bereikt is. De inbezitname kan geheel of gedeeltelijk zijn. De uitdrukking, die gegeven wordt, is er een van de geest, maar het wordt heel vaak onmiddellijk gerelieerd met in de stof bestaande voorstellingen. De voorstellingen, die op een andere wereld slaan en niet symbolisch zijn, zijn over het algemeen geen weergave van een werkelijkheid, maar een benadering van de schoonheidsgedachte, zoals die in de sferen leeft.

Vraag: De directrice van een schooltje voor achtergebleven kinderen heeft die kinderen steeds kunnen leiden met een grote bron van liefde. Dit lukt haar de laatste tijd niet meer. Wellicht als gevolg van de algemene spanning, ook bij het hedendaagse kind?

Antwoord: Oudere mensen zijn over het algemeen niet in staat te begrijpen, welke vernieuwingen er plaats hebben gevonden en dus welke indruk en invloed thans het milieu geeft op het kind van heden. Het resultaat is, dat de benadering, die met liefde, maar toch met een ietwat oudere methode geschiedt, niet volkomen de verwachte reacties oplevert. Het niet opleveren van de reacties, scheidt een zeker onvermogen en daardoor ook een vermindering van geduld. Een vermindering van vermogen dus om in de gevoelens van anderen in te dringen.

Vraag: Hoe denkt u over de positie van Pasternak? Ducht hij levensgevaar en bakt hij daarom zoete broodjes?

Antwoord: Ik vermoed, dat hij zoete broodjes bakt, omdat het westen voor hem misschien één bestseller betekent, maar het oosten zijn leven. Niet omdat hij in levensgevaar verkeert, maar omdat hij, behorend tot een bevoorrechte stand, leeft ver boven elke voorstelling van "aangenaam", die men daar algemeen kent. Hij heeft de beschikking over een huis in de stad en een buitenhuis. Hij heeft de beschikking over een auto en personeel, over een rijpaard. Hij kan gaan jagen. Iets dergelijks is ontzettend veel waard. Wanneer je dat dan zou moeten verliezen en zou moeten gaan wonen in een ander land, waarbij dan het leven daar misschien wel in gevaar zou komen, omdat de enige manier om daar te verdienen, is het aan de kaak stellen van een systeem, waarin hij zich toch enigszins thuis voelt. Het is te begrijpen, dat hij alles doet, om deze ongunstige indrukken weg te nemen. Overigens ben ik ervan overtuigd, dat de beslissing genomen werd op politieke gronden en als zodanig bij toekenning van deze Nobelprijs absoluut onjuist en zelfs tegen de bedoeling van de stichter van het fonds werd gehandeld. Ik acht het betreurenswaardig, dat men dingen, die voor schoonheid, voor wetenschap bedoeld zijn, probeert te vernederen tot een politiek wapen.

Vraag: Wat is uw mening over het besluit de 37 verstekelingen naar Nieuw-Guinea te brengen?

Antwoord: Beter ten halve gekeerd, dan ten hele gedwaald.

Vraag: Dat de Pionier 1, door de Amerikaanse marine op de maan afgevuurd, niet verder kwam dan 127000 km van de aarde en uit zijn baan is geweken, wordt door enkelen toegeschreven aan ingrijpen van het volk, dat de vliegende schotels manipuleert. Is dit juist?

Antwoord: Dat was in dit geval zeker niet noodzakelijk. De Amerikanen hadden zelf de fout ingebouwd.

Vraag: Is een zoutloos dieet nuttig bij hoge bloeddruk? Is zout niet een noodzakelijk bestanddeel van ons voedsel?

Antwoord: Een zoutloos dieet is zeer nuttig bij hoge bloeddruk om de volgende reden: de doorsnee mens neemt het 10- tot 50-voudige op van zijn werkelijke zoutbehoefte. Hij neemt daardoor ook meer vocht in zijn lichaam op en houdt meer vocht in het lichaam gebonden dan noodzakelijk is. Het gevolg is, dat een zwaardere inspanning van het hart noodzakelijk is om alle weefsel te voorzien, waardoor de stofwisselingsprocessen moeizamer verlopen en dus een onvolledige uitwisseling en afgifte van gifstoffen plaats vinden. Wanneer men verhoogde bloeddruk heeft, is dit op zichzelf niet schadelijk. Het kan schadelijk worden, namelijk wanneer de bloeddruk hoger is dan het weerstandsvermogen van de aderwanden. Het onbehagen, dat er uit voortkomt, is ongetwijfeld een van de factoren die de mens dit als iets ernstigs doet zien. Wanneer men een zoutloos dieet gebruikt nu, zal men de vochtbinding in het lichaam aanmerkelijk verminderen. Men zal dus de werking van het hart gemakkelijker maken. Dit wil ook zeggen, dat makkelijker gifstoffen door het lichaam worden afgescheiden, die anders langere tijd in de weefsels blijven. Het resultaat is niet alleen, dat de bloeddruk daalt, maar dat het gehele lichaam zich daarbij gezonder bevindt. De doorsneemens zou over het algemeen

verstandig doen zoutarm te eten, zeker waar men gewend is bv. jodiumhoudende zouten en dergelijke in overmaat te gebruiken. Hierbij is zoutgebruik zeer schadelijk te noemen. Een zoutarm, doch niet een zoutloos dieet, is voor de doorsneemens méér dan voldoende, waar hij in zijn groenten en vruchten ook zouten tot zich neemt en dus niet gebonden is alleen aan het smaakgevende natriumzout en wat daar verder bij hoort.

Vraag: In Duitsland is op het ogenblik een geheimzinnige, nieuwe ziekte ...

Antwoord: Het spijt mij u teleur te moeten stellen, maar deze ziekte bestond reeds in 1840 en 1860 en wel in het bovengebied van de Donau en ook in het bovengebied van de Rijn. Vóór die tijd is diezelfde ziekte een lange tijd opgetreden in het noorden van Italië in het stroomgebied van de Po, terwijl zij ook een tijdlang is opgetreden langs het stroomgebied van Seine en Maas. Het is een ziekte, die wordt veroorzaakt door een zeer kleine schimmel, die in een virusachtige vorm voorkomt. Wanneer zij eenmaal in haar zeer microscopisch kleine vorm, praktisch door filter niet eens aan te tasten, alleen met de fijnste filters, eenmaal tot leven is gekomen bij een enkele mens, gaat die besmetting zeer snel verder, vooral omdat de sporen bij een zekere temperatuur weer onmiddellijk ontwaken. De ziekte zelf is onschadelijk en wordt door het lichaam zeer snel verdreven. Hier is geen sprake van radioactiviteit, tenzij wij zouden willen stellen, dat een tijdelijke verhoogde radioactiviteit een grotere levensvatbaarheid heeft gegeven aan deze kleine viriele zwam dan voordien.

Vraag: Kunt u een prognose geven omtrent de atoomconferentie in Genève?

Antwoord: Ik zal u een beeld geven, dat de situatie duidelijk maakt. Er zijn jongens die zo gebrand zijn elkaar te laten zien dat zij de sterkste zijn, dat zij niet ophouden, voordat zij minstens een bloedneus en een paar blauwe ogen hebben. Tot die tijd zal men doen alsof zijn neus bloedt. Maar de tijd is al heel dichtbij, dat de schade, die men zelf en anderen van dergelijke proeven ondervindt zo groot wordt, dat men genoopt zal zijn alleen al om eigen veiligheid de proeven werkelijk te beperken. Wanneer wetenschap in een politiek vlak wordt getrokken, zal over het algemeen de wetenschap zijn betekenis verliezen en worden tot een zeer gevaarlijk wapen in de handen van degenen die er niet mee om kunnen gaan. Deze opmerking is van vriend Henri hierachter. Hij zegt: als je een generaal een atoombom geeft, dan vraagt hij zich niet af: "Wat vernietigt dit ding?" maar hij zegt: "Geeft dit nu werkelijk de grootste klap, die er tot nu toe is geweest op de wereld?". Ik ben mij ervan bewust, dat de hogere militair in deze dagen technisch inzicht moet hebben. Niet allen zullen beantwoorden aan hetgeen ik hier stelde. Toch vrees ik, dat deze mentaliteit genoeg voorkomt om voor alle wereldvrede een ernstige bedreiging te vormen.

Ik wens u goedenavond en dank u voor uw aandacht.